

Dagfinn Ljungquist – livshistorie og minner

Født 19. februar 1933

Bodde med sine foreldre på Åskollen de første årene, hos morfaren, Einar Hjelmsø, som var lærer på skolen ved Glassverket.

Dagfinn mistet pappa'n sin før han var 2 år. 8. januar 1935 omkommer faren, Frank Ljungquist, i den tragiske rasulykken på Glassverket, sammen med tre andre menn.

Dagfinn og moren Haldis flyttet til Skoger da han var 5 år. Etter ulykken ble de tildelt en lærerleilighet ved Ingvaldsåsen skole ved Skoger kirke, dagens Sanitetshus. Haldis fikk enkepensjon, samt tørr ved for vinterfyring, av Glassverket.

Dagfinn mistet hørselen på det ene øret som 6-åring. Ble innlagt på St. Joseph pga ørebetennelse. Ingen kjære mor den gangen. Lille Dagfinn måtte være alene der hos nonnene i flere dager. Mamma Haldis fikk ikke lov å besøke ham engang, «for da blir han bare så urolig»...

Dagfinn startet arbeidslivet som billettør på Frydenhaug-bussen. Han var ikke så stor av vekst, så når det var fullt på bussen, gikk det fint å kripe opp i bagasjehylla og prikke passasjerene på skulderen for å be om betaling.

Deretter gikk han i elektrikerlære hos Haveraaen.

Da Dagfinn var 18, gifter moren Haldis seg med lærer Ole Andreas Ertzeid, som hadde flyttet inn i nabo-leiligheten noen år tidligere.

I 1954, etter militæret, møter Dagfinn Anne-Lise Sandbraaten fra Åssia, og søt musikk oppstår. De gifter seg på 22 års-dagen hans, og datteren Kjersti blir født i september 1955. Den lille familien bodde i «det gule huset» her på Ingvaldsåsen i 5 år, i 2. etg hos Mally og Sverre Steen.

I juni 1960 blir datteren Mette født, og familien flytter inn hos moren Haldis og stefaren, som Kjersti hadde gitt kallenavnene «Bettema» og «Bette». De bodde i lærerleiligheten over skolestua på Ingvaldsåsen. Der bor de i to år mens Dagfinn bygger hus på Fjellsveien, med god hjelp av Arthur Solbakken og murer Harald Ørstenvik.

I mai 1962 blir datteren Hege født, og familien på 5 flytter inn i det nye huset på Fjellsveien en måned senere. Huset er en vertikaldelt tomannsbolig, og to år etter flytter Bettema og Bette inn i leiligheten i den andre enden av huset. Veldig fint med besteforeldre så tett på.

I august 1966 blir Ståle født. Stor stas å få en sønn etter tre døtre.

I april 1969 blir yngstedatteren Line født, og familien er fulltallig.

Anne-Lise var hjemme med ungene. Ikke så enkelt med én lønning og fem barn. Måtte trylle med mat og klær for å få endene til å møtes. Dagfinn var alltid ute og jobba. Kjørte buss i helgene samtidig som han var elektriker. Gikk på kveldsskole og ble elektrikersvenn, men henta aldri papirene på fagbrevet...

Han kjørte turbuss, jobba på Trikken, deretter som skipselektriker – både her hjemme, men også i Gøteborg og i Nederland.

På jobb utenbys eller utenlands hadde han behov for et sted å bo. I 1968 kjøpte han derfor en 1952-modell buss (med høyrreratt, gått på Lierruta,) som han strippa innvendig og bygde om til campingbuss. Den ble veldig fin og klar til bruk på sensommeren det året, med køyesenger, klesskap og do bakerst og stue/kjøkken på midten. Anne-Lise sydde sofatrekk, puter og gardiner.

En periode (på 3 måneder) jobba Dagfinn (på et Natoanlegg i Gouda) i Nederland. Da bodde han i bussen. Anne-Lise reiste nedover og holdt ham med selskap de siste tre ukene, før de kjørte sammen hjem.

Med bussen reiste familien på familiebesøk til Bettes hjemsted på Austad ved Farsund, til Gudveig og familien på Moi og til Bettemas familie på Kolvereid i Nord-Trøndelag.

Ellers ble bussen brukt til camping, første året i Horten, hvor Dagfinn jobba på den tiden. På jobb i Hønefoss fant han Onsakervika camping – et ferieparadis ved Tyrifjorden hvor familien koste seg i mange somre. Skikkelig flott terrasse ut fra bussen bygde han også der.

Dagfinn og Anne-Lise var glad i og flinke til å danse. Etter at døtrene var konfirmert, var det lov å være med på velfestene på Skogvang. Da var det alltid rift om å få danse noen danser med pappa.

Bettema og bette døde med ett års mellomrom i 1978 og 1979.

Dagfinn var vaktmester på Galterud ungdomsskole da skolen var ny. Ikke alltid like populært med pappa i kulissene når en gjerne ville være ung og kul sammen med skolevenner. ☺

Leide hytte på Fekjastølen i noen år. Der hadde Dagfinn også nok å gjøre med ny grunnmur etc...

Dagfinn hadde lenge bært (båret) på en drøm om å skaffe seg en båt – aller helst ei skute. Tidlig på 80-tallet satte han i gang å støpe ei 26 fots Kragerø-snekke i glassfiber sammen med Ståle.

23. juli 1983 skjedde det forferdelig tragiske at Ståle omkom i en moped-ulykke på Berger. Han ble drept momentant. Det var grusomt for hele familien, og ikke minst for Dagfinn – å miste sin eneste sønn. De hadde et spesielt bånd, med mange felles interesser. Båtdrømmen ble ikke lenger den samme – og båtbyggingen stagnererte.

På Basic Systems, firmaet til Steinar, jobba Dagfinn på lageret og kjørte ut varer. På slutten av 80-tallet startet han Bragernes Port- og Gjerdefabrikk. Det ble lange dager og mye jobbing.

I 1988 realiserte Dagfinn og Anne-Lise endelig drømmen om å dra til «Syden». Ferden gikk til Puerto Rico på Gran Canaria. De skulle neimen ikke la seg lure av eventuelle share time-selgere som de hadde hørt florerte på den tiden. Det de imidlertid ikke var forberedt på, var at selgeren «var jo så hyggelig»... - tok dem med på flott presentasjon og omvisning - og serverte til og med gratis drinker! Da var det nærmest umulig å være så utakknemlig ikke å ta imot det gode tilbudet om å kjøpe ei ukes opphold i året. Og leiligheten i komplekset Bahia Blanca er jo fin da... Det har blitt flere gode og varme november-ferier der.

Dagfinn og Anne-Lise flyttet fra Fjellsveien til Grønli i Nesbygda på Svelvikveien i 1999. Der hadde de kjøpt ei hytte med annekset. Dagfinn hadde revet annekset og bygd nytt. I det lille annekset på ett rom

med åpen kjøkkenløsning, pluss bad, bodde de i 3,5 år mens Dagfinn rev hytta og bygde hus på tomte. I 2002 kunne de flytte inn i det nye huset som de har bodd i siden.

I 2000 ble Dagfinn og Anne-Lise invitert av en kompis til hans torp Bergsätter i nærheten av Mjølby i Sverige, ca 50 mils kjøretur hjemmefra. Torpet var idyllisk, og Dagfinn og Anne-Lise falt pladask for stedet. Til alt hell hadde kompisen «tilfeldigvis» tenkt å selge torpet – tenk så beleilig! ;-) At Kragerø-snekka, som Dagfinn og Ståle hadde bygget nesten ferdig, men dessverre aldri fått på vannet, kunne inngå som en del av kjøpesummen, avgjorde saken.

Dagfinn og Anne-Lise hadde mange fine stunder på Bergsätter. Og med på kjøpet var det ubegrensa med ting som skulle bygges, repareres og fikses. Det ble veldig fint på Bergsätter, og Dagfinn håpet nok døtrene ville være interessert i å overta stedet, men det ligger for langt unna, så i sommer ble torpet solgt. Det ble heller ikke like koselig å være på torpet etter at villsvinene endevendte deler av den store, flotte plenen for få år siden.

I årene 1976 - 1988 kom 6 barnebarn på løpende bånd: Vegard, Camilla, Stine, Liselotte, Christer og Julian. 9 oldebarn har også kommet til etter hvert. Tre av dem, Isabell, Sophie og Oliver, var så heldige å få oppleve oldefar da han monterte ny port i barnehagen deres. Han koste seg veldig når de kom løpende og stolt kunne fortelle at; "Dette er oldefaren vår altså". Porten går ennå under navnet "oldefarporten". ☺

Dagfinns liv har bestått i mye 'handy man-work'. Dagfinn hadde alltid små eller store byggeprosjekter på gang, reparerte lastebiler og traktorer – det var ikke den ting Dagfinn ikke fikk til, eller fiksa. Firmaet «Bragernes Port og Gjerde» avviklet han først for to år siden.

Dagfinn var veldig sosial og glad i folk. Anne-Lise kunne gå fra ham på utsiden av matbutikken, og innen hun var ferdig å handle hadde han fått nye venner. Når familien var samla var det god stemning, og Dagfinn og Anne-Lise har også satt stor pris på å bli inkludert i familiesamlingene i Mile-familien 2. juledag, 17. mai og ved Olsok-tider.

Dagfinn var veldig glad musikk, og svensktopp, gla'jazz og storband var nok favorittene. Det første han gjorde på morgenen var å sette på radioen. Ukas høydepunkt de seinere åra, var å ta bussen til byen og gå på lørdags-jazzen. Der hadde han fast plass sammen med sine jazz-venner. Og lykken var fullkommen hvis noen av døtrene også kom innom. Han var veldig stolt av jentene sine.

Derfor er det så fint at Magnus Aannestad Oseth, som han første gang fikk høre på Henriks, da Magnus var 14, hadde anledning til å spille for pappa en siste gang her i dag.

Anne-Lise, Kjersti, Mette, Hege og Line var sammen med Dagfinn på sykehuset fra han ble innlagt mandag kveld. Tirsdag var mange på besøk – svigersønner, barnebarn og oldebarn – og han kjente igjen alle som var der. «Det er så mange som er glad i meg!», sa han, helt uten å være sentimental, han var bare så stolt og glad for alle som var innom.

Han var opptatt av å skape god stemning – helt til det siste. Han sov mye på sykehuset, og periodevis fikk vi ikke kontakt med ham. Men ut av det blå kom han med morsomme kommentarer eller flørta med sykepleierne. Han ville ikke være til bry, verken for pleierne eller for familien; «Tenk at dere har tatt fri fra jobben for å være her...»

Anne-Lise og Dagfinn fikk 65 år sammen.

Episoder fra Dagfinns liv:

I 6-årsalderen fikk han og Inger Sand tak i vin – som de drakk på låvebrua. Det endte med at han gjorde i buksa og akte ned trappa på Ingvaldsåsen. "Ja, ja, de unga", var den tørre kommentaren fra'n Sand sjøl..

En gang han skulle hente Kjersti på skolen. Flere unger var på vei hjem. Han hadde vondt for å utelate noen. Det endte med at han tok med alle i den grønne folkevogn-bobla. Det ble 14 eller 16 til sammen, husker ikke eksakt, men fullt var det...

Stabla alle unga på sparken... to på setet og resten bak seg på meiene. Så suste vi avgårde på Fjellsveien. Kjempemoro...

Hoppa på ski over Fjellsveien og ned i «dumpa». Skiturer med pappa til Hellashytta og på Blefjell... spadde "sofa" i snøen.

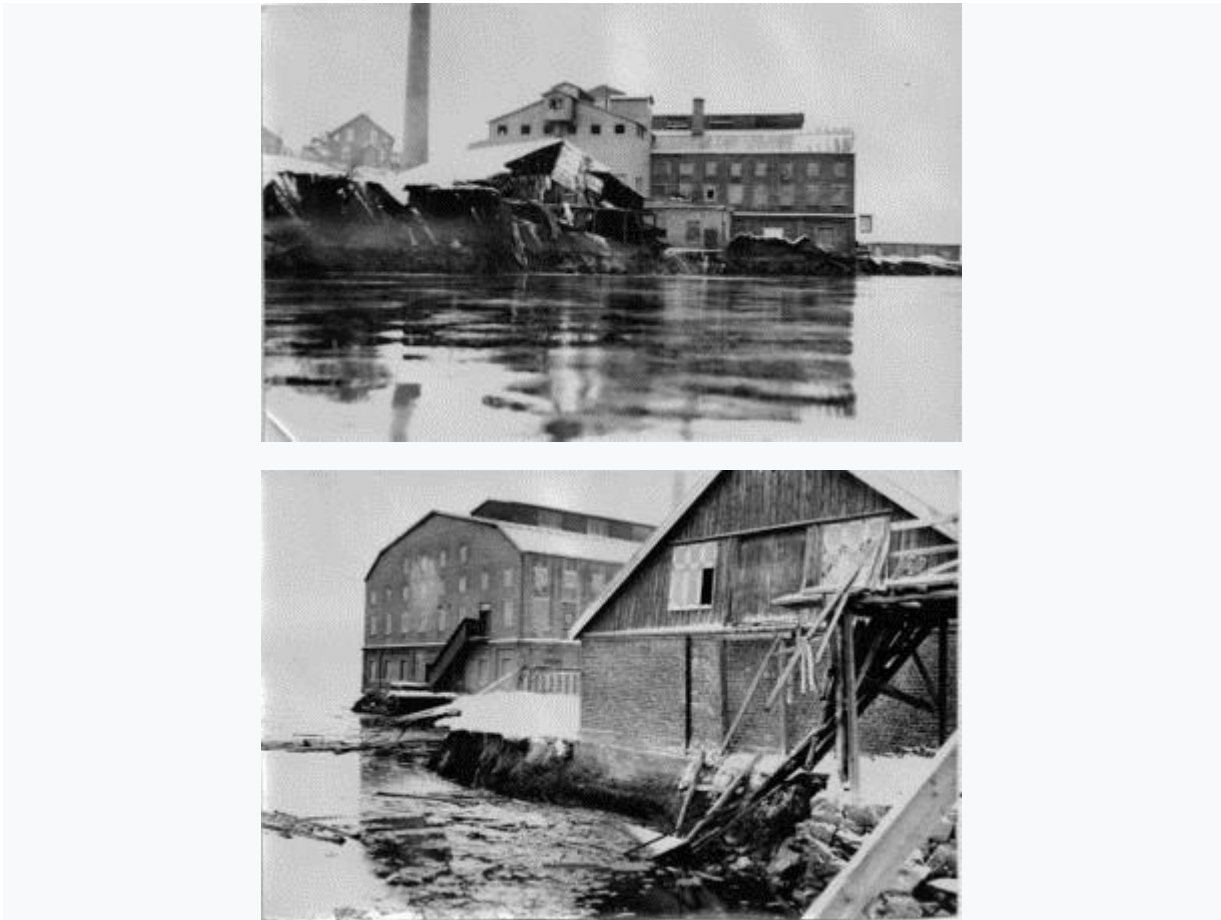
Vi var ofte med, når han kjørte for trikken.

Når barnebarna besøkte mormor og morfar på jobben, i Kreftingsgate, vanka det alltid en kopp kakao.

Mange gode minner fra turene med bussen:

- En åttespors kassettpiller hvor det ble spilt Rosegarden, Skeeter Davis m/The end of the world og Jim Reeves bl a.
- Dagfinn ukependla fra Onsakervika når han ikke hadde ferie. Hver fredag venta og kikka ungene spent opp i bakken, til de kunne rope: "Nå kommer`n, nå kommer`n!«
- Hendte at pappa var med gutta ut for å fiske. Da de fikk de ei diger gjedde som blei liggende å sprelle i bunnen av båten, var ikke pappa sein om å vagle seg på tofta, livredd for å sette ned beina.

Rasulykken ved Drammens Glassverk i januar 1935

8. januar 1935 var det en rasulykke ved Drammens Glassverk. [Glassverkets](#) fire brygger inklusive to hus med skjervvaskeri og lager for vindusglass samt ekspedisjonsbygg, deler av kullageret og deler av den gamle glasshytta forsvant til sjøs i et ras. Rasområdet hadde en lengde på ca. 200 meter og en bredde på 20-30 meter, og folk var i fullt arbeid da det inntraff i 12-tiden tirsdag den 8. januar 1935. Med brygga fulgte fem menn til sjøs, hvorav bare en ble funnet i live. Etter et par timers sokning blir den døde Frank Ljungkvist også funnet. De tre øvrige ble aldri funnet.

Frank Ljungquist er gift med den 23 år gamle Haldis Hjelmsø og har sønnen Dagfinn som fyller 2 år den 19. februar. Paret bor fortsatt hjemme hos hans svigerfar, lærer Hjelmsø, i lærerboligen ovenfor kjøpmann Lui Sanne. Etter ulykken tildeles Haldis en lærerinne-leilighet ved Ingvaldsåsen skole nær [Skoger kirke](#). Hun får på årlig basis enkepensjon samt tørr ved for vinterfyring, alt betalt av glassverket. Haldis forblir ugift i over 16 år inntil hun gifter seg med en lærer ved Ingvaldsåsen.